

RACISME I FEIXISME ES DÓNEN LA MÀ

Hi ha qüestions que emprenyen tant, que fins i tot es fa difícil d'agafar la ploma per parlar-ne fredament o amb una certa distància. Aquest és el cas de la desgraciada frase "xarnegos fora!" que aparegué al nostre país, i també al nostre poble, aprofitant l'Onze de Setembre. Sens dubte sens trobem davant d'una provocació, d'una nova actitud feixista que sota la màscara d'un racisme agressiu pretén introduir més malestar en la societat catalana, prou trasbalsada ja per altres problemes. Sortosament així ho han entès tots els partits polítics, des dels més espanyolistes fins els més independentistes, com es pogué comprovar per exemple en el crit de "Fora feixistes del Fossar". Aquesta resposta és important, ha deixat clar que els difussors de l'esmentada consigna són una menyspreable minoria sense cap suport social i que darrera de tot això s'hi amaguen uns interessos de l'extrema dreta. De totes maneres, la gota de verí ja ha estat llançada, l'escorpió ha clavat traïdorament el fibló, i ara el que cal és xuclar fort per tal de no deixar-ne ni rastre, el que cal evitar és que aquesta última maniobra del feixisme pugui trobar un ressò més ampli i que amb això es dificulti la tasca de Reconstrucció Nacional, tan necessària per a Catalunya i per a la resta de Països Catalans. Però aquesta tasca de reconstrucció no la portarem pas a bon terme, no aconseguirem que el nostre sigui un país "net, noble, cult, ric i lliure, desvetllat i feliç" si el que fem és enfrontar uns ciutadans contra uns altres, uns catalans d'origen contra uns catalans d'adopció, la gent que ha nascut en un lloc contra la gent que ha nascut en un altre, però que ara treballen conjuntament, que viuen conjuntament, que constitueixen conjuntament la nostra Catalunya del present i del futur. La Reconstrucció Nacional de Catalunya no és patrimoni de cap grup ni de cap sector, és patrimoni de tot el cos social i no poden haver-hi exclusions. El país

demana l'esforç de tothom, i en tot cas els únics que no estan en condicions d'entendre-ho són els representants oficials (o para-oficials) de l'Estat central, és a dir les forces d'ocupació. Tots els altres, homes i dones de Catalunya, sí. Que es guardin doncs les seves armes traïdores, aquests enyoradissos del franquisme, aquests feixistes de sotamà que

volen sembrar la discòrdia, aquests demagogs disposats sempre a veure la palla a l'ull de l'altre sense veure la biga en el seu (també n'hi ha, també a Premià de Dalt), perquè l'última paraula de tots els catalans, d'origen i d'adopció, contra aquest darrer cop de cua del feixisme ha de ser: No passaran!

Valerià Pujol.

en aquest número:

- * EL CURSO ESCOLAR, EN MARCHA.
- * LOS CHAVALS DE LA PIXOTELLA YA TIENEN GUARDERIA.
- * CORMA: ELS PIONERS DE LA FLOR.
- * CASES COM CAL, A L'ABAST DE TOTS.

RACISMO Y FASCISMO SE DAN LA MANO

Hay cuestiones que molestan tanto que resulta difícil coger la pluma para hablar de ellas fríamente o con una cierta distancia. Este es el caso de la desgraciada frase "xarnegos, fora!", que apareció en nuestro país y también en nuestro pueblo, aprovechando el "Onze de Setembre". Sin duda nos encontramos ante una nueva provocación, una nueva actitud fascista que bajo la máscara de un racismo agresivo pretende introducir más malestar en la sociedad catalana, bastante agitada ya por otros problemas. Afortunadamente, así lo han entendido todos los partidos políticos, desde los más espanyolistas hasta los más independentistas, como se pudo comprobar por ejemplo en el grito de "Fora feixistes del Fossar". Esta respuesta es importante, ha dejado claro que los difusores de dicha consigna son una minoría despreciable sin ningún apoyo social y que detrás de todo ello se ocultan los intereses de la extrema derecha. De otras formas, la gota de veneno ya ha sido lanzada, el escorpión ha clavado traïdoramente su aguijón, y ahora hay que extraer el veneno sin dejar ni rastro, hay que evitar que ésta última maniobra del fascismo pueda tener un eco más amplio dificultando con ello la empresa de Reconstrucción Nacional tan necesaria para Catalunya y para los Países Catalanes. Pero esta tarea de Reconstrucción no la llevaremos

a buen término, no conseguiremos que el nuestro sea un "país limpio, noble, culto, rico y libre, despierto y feliz" si enfrentamos a unos ciudadanos contra otros, unos catalanes de origen contra unos catalanes de adopción, la gente que ha nacido en un lugar contra la gente que ha nacido en otro, pero que ahora trabajan conjuntamente, viven conjuntamente, constituyen conjuntamente nuestra Catalunya del presente, del futuro. La Reconstrucción Nacional de Catalunya no es patrimonio de ningún grupo ni de ningún sector, es patrimonio de toda la sociedad y no puede haber exclusiones. El país pide el esfuerzo de todos, y en todo caso los únicos que no están en condiciones de entenderlo son los representantes oficiales (o para-oficiales) del estado central, es decir, las fuerzas de ocupación. Los demás, hombres y mujeres de Catalunya, sí. Que se guarden pues sus armas traïdoradas esos nostálgicos del franquismo, esos fascistas disfrazados que pretenden sembrar la discòrdia, esos demagogs dispuestos siempre a ver la paja en el ojo ajeno que la viga en el propio (también los hay, también, en Premià de Dalt), proque la última palabra de todos los catalanes, de origen y de adopción, contra este último coletazo del fascismo ha de ser. No pasarán!

Valerià Pujol.

ensenyament

EL CURSO ESCOLAR EN MARCHA

Al empezar el nuevo curso escolar 1982-1983 es imprescindible hacer un balance sobre los efectivos materiales y humanos con los que contamos en nuestra escuela.

La escuela pública de Premià de Dalt consta de cinco edificios muy dispersos en la geografía municipal. Se encuentran ubicados de la siguiente manera:

1. En el Barrio de los Remedios, donde se imparten clases a alumnos de Preescolar de 4-5 años (ambos ocupan la misma aula).
2. En el Barrio de Sta. Anna, compuesto de cuatro aulas (zona del mercado) de las cuales dos son para preescolar de 4 años y las otras dos para preescolar de 5 años.
3. En el mismo barrio, junto a la Petanca, el edificio de Víctor Català, con cuatro aulas, de las cuales, dos están destinadas a dos cursos de 1o. de EGB y las otras dos a dos 2os. de EGB.
4. A casi 2 km. del barrio, en la zona del casco antiguo, se hallan emplazados otros dos edificios: Cristófor Ferrer, con 9 aulas que dan cabida a los siguientes cursos: Preescolar (4-5 años), un primero y un segundo (bilingües), dos terceros, dos cuartos y dos quintos de EGB.
5. En el otro edificio, llamado "Marià Manent" se imparte la enseñanza de toda la segunda etapa (6o., 7o., y 8o. de EGB).

En cuanto a los efectivos humanos, a nivel de alumnado se cuenta con un total de 665 alumnos, procedentes de los distintos barrios, según el siguiente porcentaje:

Casco antiguo	10'22 0/0
B. Remedios	12'18 0/0
B. Santa Anna	73'23 0/0
Premià de Mar	4'36 0/0

El número y destinación de los profesores son los siguientes: 6 profesores para preescolar, 6 para el

primer ciclo (1o. y 2o.), 6 para el ciclo medio (3o., 4o., y 5o.), 7 para el ciclo superior (6o., 7o., y 8o.), 1 para dirección, 2 especialistas en catalán y 1 profesor de educación física (contratado por el Ayuntamiento): total 29 profesores. Es importante resaltar el hecho de la supresión de un profesor de Educación Especial por los Servicios Territoriales de la Generalitat a instancia de Inspección. También se suprimió uno de los dos profesores de catalán pero después de varias gestiones volvió a ser concedido y ya ha tomado posesión en la escuela. Otro hecho a tener en cuenta por su relevancia dentro de la escuela es el de la mayor estabilidad del profesorado, que se puede observar si comparamos con cursos anteriores. Esto es importante en la medida en que únicamente así se puede formar un equipo educativo coherente e integrado más profundamente en la realidad escolar y en sus problemas (generados fundamentalmente por la mala distribución de edificios, amén de otros factores de índole sociológica y cultural).

Ya que uno de los problemas cruciales de la escuela es la distribución de alumnado y edificios, es digno de mencionar que el 55'6 por ciento de los escolares han de utilizar el

transporte escolar para llegar a sus respectivas aulas. Este hecho es problemático para todos. Para los alumnos por las madrugones, pérdida de tiempo, inclemencias atmosféricas, peligros en el transporte etc. Para los padres por el hecho de encontrarse lejos del lugar donde van sus hijos, lo cual hace que el contacto padres-profesores sea más difícil, rompiéndose así un eslabón muy importante en el proceso educativo (mayores dificultades, pues también para el profesorado).

Como novedad, es preciso mencionar también la construcción por parte del Ayuntamiento de una pista polideportiva en edificio "Marià Manent", pista esperada desde hace tiempo y por fin hecha realidad. La esperanza está ahora en las gestiones para conseguir, en un plazo breve un nuevo centro escolar que vaya ubicado en la zona junto a la "Petanca", puesto que si se logra este objetivo, muchos de los problemas con que nos encontramos hoy y que se vienen arrastrando desde hace tiempo, se resolverán por sí solos.

En el ámbito pedagógico, están previstas toda una serie de actividades complementarias: excursiones con fines instructivos y educativos, visitas a museos, estudios geográficos, actividades deportivas, colonias, convivencias, y otras muchas de las cuales podremos informar en su día. Paralelamente a las actividades escolares están las extraescolares, organizadas por la Asociación de Padres, haciendo con ello, que la escuela se prolongue más allá de sus muros e irradie su influencia en el ámbito social y cultural del pueblo.

Esperamos que todo ello se consolide y hagamos una escuela pública cada vez mejor, caminando todos juntos y poniendo cada cual el granito de arena necesario. Un grito de ánimo, desde estas líneas para todos los que estamos implicados en esta misión.

Ceferino Sevillano.

(maestro de la escuela pública de Premià de Dalt).

LOS CHAVALES DE LA PIXOTELLA YA TIENEN GUARDERIA

Hemos hablado con un representante de la Asociación de Vecinos del Barrio de los Remedios:

— Cuando solicitásteis de la Generalitat la construcción del edificio ¿sabíais que no podría utilizarse como guardería?

— En principio no lo sabíamos a pesar de que lo pedimos con la intención de que se instalase la guardería. ...Construyeron el edificio y una vez listo vino el inspector de la Generalitat y dijo al Ayuntamiento que era un riesgo poner una guardería en un lugar donde había escaleras.

— ¿Y qué postura adoptó el Ayuntamiento y la Asociación de Vecinos al saber que aquel edificio realmente no podía ser destinado a guardería?

— Bien, nosotros, la Asociación de Vecinos, pedimos al Ayuntamiento que ya que las obras estaban comenzadas, podrían hacer la guardería en los bajos del mismo edificio; la respuesta del Ayuntamiento fue que no había dinero para hacer esa guardería, que quizás más adelante habría mayores posibilidades. Entonces la Asociación de Vecinos ofreció al Ayuntamiento la mano de obra gratuita si ellos pagaban el material... en aquellos momentos el Ayuntamiento dijo que solicitaría el permiso de obras a la Generalitat, pero el tema quedó parado durante un mes y ello hacía pensar que el Ayuntamiento no lo quería hacer, pero hubo una persona que dijo que si el Ayuntamiento no se hacía cargo de la obra, él iría a comprar el material para poder comenzar las obras de la guardería. Al parecer llegaron rumores del hecho al Ayuntamiento y en menos que canta un gallo se nos proporcionaron los materiales.

— Y no crees que el Ayuntamiento pierde un poco de prestigio al esperar que un tercero se ofreciese a pagar los materiales?, es decir, ¿no debería haber sido el Ayuntamiento quien desde el principio hubiese hablado con vosotros y no vosotros con ellos?

— Nuestra obligación como Asociación de Vecinos era pedir, pedir una guardería para los chavales, ya que hasta ahora tenían que estar dentro de un garage. El ayuntamiento lo único que dijo fue que en aquel momento no podía ser porque ya tenían muchos gastos... Nosotros vimos que si no tirábamos hacia adelante, el Ayuntamiento no lo haría, y entonces fue cuando la Asociación de Vecinos del Barrio ofreció el trabajo gratuito a cambio de que el Ayuntamiento pagase el material.

— Cuánto tiempo habeis empleado una vez tuvisteis el material y el permiso de obras? y aparte de la guardería. ¿habeis hecho también los acabados exteriores?

— Hemos estado tres semanas trabajando, ...casi un mes, también hemos hecho los acabados exteriores, el jardín, etc., ya que el Ayuntamiento tenía el compromiso de acabar la valla, las aceras y el muro de contención de la parte trasera del edificio.

La realización de la obra ha sido rápida gracias a las personas que han colaborado. También hay que decir que si dejamos que lo haga el Ayuntamiento, este año aun hubiésemos tenido a los chavales en un garage, ya que el equipo de gobierno le era muy, pero que muy difícil poderlo hacer.

Es necesario, desde aquí, dar las gracias a todas las personas que han hecho posible que este año nuestros chavales estrenen guardería, y tam-

bién al Ayuntamiento que dentro de sus posibilidades se ha comportado bien ya que en todo momento han estado pendientes de la obra, y si ha faltado un saco de cemento no hemos tenido que esperar.

— Pero no parece que habría que esperar más del Ayuntamiento?

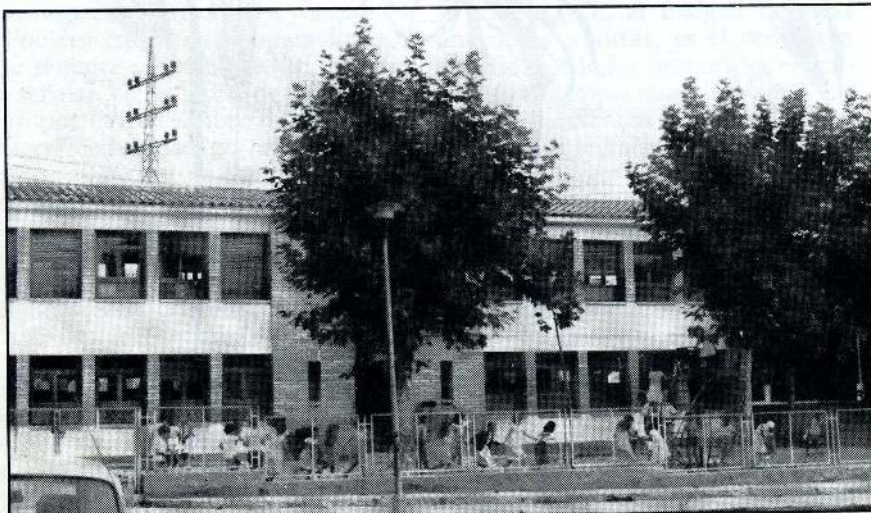
— Sí, pero bienvenido sea lo que nos han dado, ya que era lo mínimo que podían haber hecho... y se les agradece.

— A parte de las tareas, digamos, sociales del barrio, actuáis a otros niveles como por ejemplo las fiestas, no?

— Sí, ahora sí. Desde que se creó la Asociación de Vecinos las fiestas del barrio se incluyen dentro del programa o estatutos de la Asociación de Vecinos; antes no. Antes había una comisión de fiestas que se reunía una vez al año y luego se disgregaba, pero ya te digo que actualmente la Asociación de Vecinos ha visto que es tarea de todos tirar el barrio hacia adelante, y entre todos vamos haciéndole crecer y desarrollarse en todos sus aspectos.

También hay que agradecer la colaboración del Ayuntamiento en la elaboración de las fiestas, y a todas las personas que con su apoyo económico hacen posible que también este año podamos celebrar "nuestras fiestas".

Jaume Cases.

Catalunya ha estat sempre un país amb una forta tradició cooperativista, que l'ha portat a ser fins i tot pionera en alguns camps de la producció. Possiblement sigui la mateixa estructura econòmica basada de manera fonamental en la petita i mitjana empresa la qui hagi afavorit el fenomen. No és d'estranyar doncs que el règim de cooperativa continui tenint la importància que té, donat que facilita amb l'esforç col·lectiu la penetració en determinats mercats i rentabilitza un treball que no podria assolir les seves fites des d'una perspectiva purament individual. En aquest sentit s'han produït en els darrers temps a la nostra Comarca una sèrie d'iniciatives de caire cooperativista, una de les quals mirarem d'analitzar, portats per la veu i l'experiència d'en Jaume Riera, aquest pagès corpori de Premià de Dalt, home reposat que ha ocupat diversos càrrecs que ara no volem al cas i que en aquests moments està embrancat en l'experiència de CORMA.

— Què és Corma?

— Corma vol dir Cooperativa de Plantes Ornamentals del Maresme. Es tracta d'una cooperativa limitada i és ubicada a Premià de Dalt, al Camí del Míg, a la banda del Barri Cotet.

— I per què va néixer l'idea de fundar una cooperativa? Explica'ns una mica quins han estat els motius que us han impulsat i quin és el camí que heu seguit fins ara.

— La història no és d'ara sinó que els primers passos es van començar

a fer ja l'any 1978. Molts dels qui cultivàvem plantes érem conscients de la dificultat de competir amb els productes importats dels països nòrdics, perquè treballen amb uns preus molt ajustats, producte d'una tècnica molt avançada i de la mecanització de la producció. Tant és així que fins i tot amb el transport i els arancels els productes estrangers són gairebé tan barats com els d'aquí. Donades les circumstàncies i veient que els que ara estem associats veníem a fer uns vint cultius cadascun vam considerar que l'única manera d'abaratir era anar a l'especialització. D'aquesta manera es perden mercats però ajuntant les especialitzacions es tornen a guanyar. De totes formes falten molts anys perquè poguem arribar a l'alçada de països com Holanda. Allà, per exemple, els hivernacles funcionen amb ordenadors.

— I quan us vau començar a moure?

— Els primers passos es fan l'any 78. La fundació es fa per l'abril del 1980 i les primeres activitats s'inicien el 1981. De mica en mica també s'ha anat ampliant el nombre d'associats i hem passat de 16 a 22.

— I quins tipus de plantes cultiveu?

— Planta de temporada (petúnia, clavell de moro, crisantem, ciclamen...), planta d'interior (nephrolepis, dieffembachia, croton, pothos...), planta d'ombra (aràlies, alcubes, kenties...), planta d'exterior i rocalla (messems, gazària, euvònimus...), arbustiva.

— Pel que fa a l'organització, que me'n podries dir?

— La Cooperativa funciona sobre la base de tres departaments: a) el de Producció, b) el de Comercialització, i c) el d'administració. Cadascun d'ells té encomanades unes determinades funcions i té al front un cap que participa en el Consell ReCTOR. Així per exemple la funció del Departament de Producció seria cuidar la qualitat dels cultius, fer les compres de materials auxiliars, controlar els estocs disponibles, fer la programació de cultius... O bé la funció del departament de Comercialització seria cuidar del bon estat del punt de venda, fer prospecció de mercats al país i a la resta de l'estat, fer contactes amb l'estranger... També seria l'encarregat de fixar els preus d'acord amb l'associat. Si hi

PIONERS DE LA FLOR

ha més d'un associat que cultiva la mateixa planta cal posar-se d'acord. Pel que fa al transport aquest es fa per carretera a base de serveis concertats i servim jardins o majoristes. Val a dir que amb la introducció del sistema de carries (carretelles) s'ha facilitat i millorat el transport i la càrrega i descàrrega del material.

— I quants pobles participen en l'experiència Corma?

— Hi participen pagesos de Tiana, El Masnou, Teià, Premià de Dalt, Vilassar de Mar, Mataró i també dos de Girona i un de Tarragona, que s'agrupen per afinitat en els diversos departaments. Això ha estat molt important perquè a part de la millora professional ha significat un enriquiment personal per part de molts dels associats.

— Es podria començar a fer una avaluació del funcionament i de la importància de Corma?

— Jo diria que l'experiència de Corma és important, si més no perquè és la primera. Es a dir que som els pioners, tant de Catalunya com a la resta de l'estat. El règim de Cooperativa ens permet de disposar d'un transport, uns coneixements i una assistència tècnica i una informació de mercat, avantatges dels quals no disposen els particulars. De totes maneres, en aquest moment no hi ha problemes de competència perquè el mercat està en alça.

Parlem després dels sistemes de cultiu, de com es produeixen les plantes a partir del maristem i del procés en la cambra de cultiu. Em parla també de la manera de cultivar les plantes.

— Hi ha fonamentalment dos sistemes: A) amb terra de camp i fullaraca i B) a base d'un sustracte format per torba i perlita o greda volcànica. Aquest darrer és el millor però donat que la torba s'ha d'importar s'estan fent uns estudis becats pel Congrés de Cultura Catalana per tal de trobar la manera d'aprofitar matèries pròpies com és ara l'escorça de pi, les serradures, la brisa o la closca d'arròs.

Em diu però que el millor que puc fer és anar a visitar els seus hivernacles i així tenir una experiència directa del que m'està explicant. Ho faig al dia següent i en surto convençut, perquè en Jaume Riera a més de bon pagès és un bon pedagog.

Valerià Pujol.

FIESTAS DEL BARRIO SANTA ANNA 1982

Como ya es tradicional, las calles del barrio Santa Anna, a mediados de agosto se vistieron de Fiesta. Durante tres días (13, 14 y 15) hicimos un alto en el trabajo diario para dedicarnos a la alegría y a la diversión, y para llevar a nuestros hijos a disfrutar con nosotros.

En el momento de valorar lo que han sido las fiestas, yo destacaré el cambio de las personas componentes de la Comisión de Fiestas: un cambio no absoluto pero sí notable con respecto a otros años, y aunque no quiero entrar en comparaciones, que siempre son odiosas, sí quisiera señalar cierta falta de organización por lo que al libro de fiestas se refiere, convertido en un simple libro de anuncios, ya que en las escasas hojas de programa había numerosos errores, que lo hacían inservible. Afortunadamente la Comisión editó una hoja separada al margen del libro, con el verdadero programa de fiestas. (Lástima de libro!)

Cuentan también las crónicas que surgió algún problema con el esperado espectáculo taurino, provocando una anécdota curiosa protagonizada por el alcalde de Premià de Dalt, Sr. Rodríguez, el cual, dicen

los rumores ante la ausencia de la reglamentaria autorización gubernativa, dió su autorización —como alcalde y bajo su responsabilidad— para que se celebrase la fiesta taurina. Todo hubiera quedado aquí a no ser por un pequeño detalle que hizo inútil el curioso —quijotesco— gesto del alcalde: la plaza de toros en cuestión no está situada en el término municipal de Premià de Dalt. Sin comentarios.

Lo que me parece verdaderamente importante, al margen de estas anécdotas y otras, es el verdadero significado de las fiestas y su objetivo. Creo importantísimo que las fiestas se orienten hacia un acercamiento e integración en las costumbres y tradiciones de Catalunya. Cada día deberíamos intentar hacer más nuestra esta cultura y adquirir esa personalidad propia que tanta falta nos hace. Vivimos en Catalunya, aquí nacen nuestros hijos y aquí tenemos que echar raíces. Es importante que nos sintamos identificados con las fiestas de nuestro barrio y que éstas sean un reflejo de las tradiciones festivas más brillantes de Catalunya. Ese debería ser, pues, el objetivo: Hacer del Barrio

Santa Anna una verdadera comunidad integrada en la realidad catalana.

Sólo me queda animar a la Comisión de Fiestas para que siga organizando unas fiestas cada vez más participativas y populares.

Antonio Ortiz.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Els col·laboradors no se senten necessàriament, identificats amb la línia editorial de l'OPINIÓ, de la mateixa manera que l'equip de redacció no subscriu necessàriament totes les seves opinions. Aprofitem aquest espai per agrair la seva valuosa aportació al contingut de la revista.

PER UNA VERITABLE POLÍTICA DE L'HABITATGE

Abans de la constitució de l'actual Ajuntament, totes les forces polítiques coincidien en considerar molt important la potenciació de nous habitatges assequibles a les butxaques més humils i situades a la zona del casc antic de Premià de Dalt.

Aparentment, la situació no ha canviat i tothom segueix parlant de la urgent necessitat de que al poble hi hagi cases a l'abast de tots, però han anat passant els mesos i els anys, s'ha entrat ja en la recta final del mandat d'aquell ajuntament i encara és hora que aquells desitjos es converteixin en realitats. I doncs, què passa?

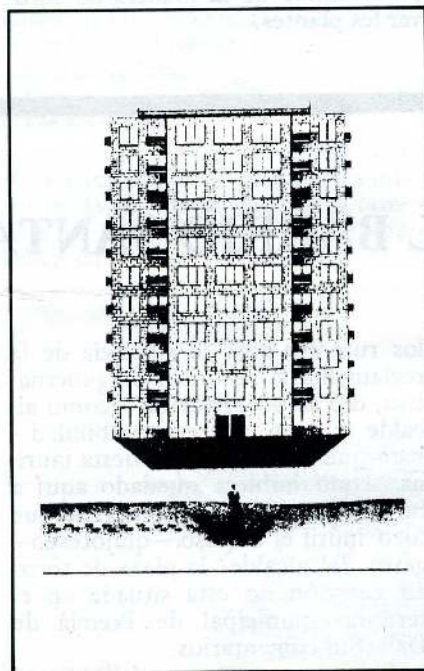
El tema ha estat sempre conflictiu en extrem. Cal recordar que hi ha molts interessos ocults que surten a la llum quan es toca el tema de la construcció al nostre poble. Cal recordar que hi ha gent, amb molta influència i força diners, interessada en què Premià, i sobretot el casc antic, no tingui una vida pròpia com qualsevol altre poble sinó que estigui al servei dels interessos no ja dels qui hi viuen cada dia sinó dels qui s'hi passen els caps de setmana i a l'estiu. Fixem-nos sinó que l'activitat cultural i esportiva i fins i tot les festes són pensades en bona part en funció d'aquesta realitat social del poble que és la població de segona residència (en ocasions per manca de participació de la població real de Premià).

Cal interpretar amb cautela la realitat, però: Es un fet que Premià ha estat un poble d'estiueig d'indubtable prestigi i que continua essent-ho. És clar doncs que el fet de la segona residència forma part de fa molt temps de la nostra realitat quotidiana. No podem tancar els ulls, davant això. El què cal, al contrari, és procurar que la població de caps de setmana i d'estiu no sigui un element de dispersió i de pèrdua d'identitat per a nosaltres. Hauríem de ser capaços de generar, mantenir i potenciar les nostres festes, la nostra vida cultural i esportiva pròpies, considerant en tot moment la importància del fenomen de l'estiueig, però no deixant mai que acabi fent desaparèixer la vida pròpia del poble.

Desgraciadament, però, el nostre Premià s'assembla sovint a aquells pobles "de trampa" que s'utilitzen per a fer-hi films de l'Oest legendari, i que tan sols té fessomia de pobles de veritat quan les estrelles de cinema els donen la vida. Així mateix, el Premià de l'hivern sembla

un poble moribund, a l'espera de l'animació que ja tan sols podran donar-li els nostres visitants, d'altra banda absolutament respectables: ténen tot el dret de buscar descans o diversió per als seus dies d'oci. El que ja no està tan bé és el que poble hagi de viure pendent de la seva arribada per tal d'aconseguir un alé de vida.

I nosaltres, què hi podem fer? es preguntarà més d'un lector. La veritat és que tots els esforços seran inútils fins que l'administració del poble, l'Ajuntament no decideixi prendre mesures molt importants per tal que aquesta situació vagi canviant poc a poc: entre elles, fonamentalment, la potenciació d'habitatges assequibles. És clar que no es pot canviar tot en quatre dies: Premià de Dalt ha sofert i sofreig

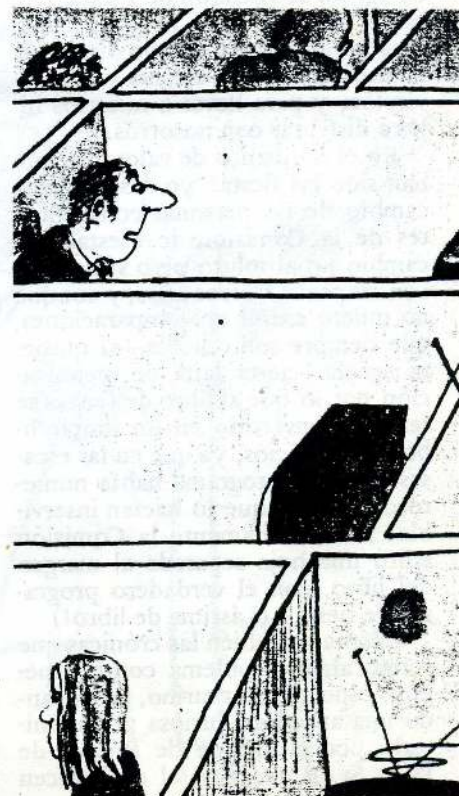
encara l'impacte de molts anys de dependència. Caldren molts anys per retornar la vida plena a un poble que ha estat descaradament marginat, i no pels estiuejants sinó per homes que —essent del poble i manant a l'Ajuntament— s'han pres i es prenen encara tot això com si fos la seva finca, l'han venuda als primers que han arribat tan sols per a benefici seu i ens han fet fer a tots plegats el paper de masovers... quan de fet en som els amos.

La iniciativa municipal en la potenciació de la indústria i de l'habitatge és, doncs, imprescindible per a reconstruir el nostre poble. Calen cases en les que hi puguin viure

els fills de Premià, del casc antic, del barri Santa Anna o del barri del Remei. I cal que aquestes cases siguin al nucli tradicional del poble. Què passa amb aquesta política de l'habitatge que no s'acaba d'endegar mai malgrat les "bones intencions"?

L'oposició de Convergència, el partit majoritari a Premià, davant de tots els intents d'afrontar seriosament el tema (oposició no tant de paraules com de fets) ha provocat, directa o indirectament dos dels incidents més negatius en la història de l'actual Ajuntament: en primer lloc, la dimissió del primer regidor d'urbanisme, obra del qual fou la primera proposta sèria (i desoïda) d'afrontar el tema: crear un "patronat municipal de l'habitatge" (patronat que, seguint la mateixa idea, sembla estar donant els primers resultats a Vilassar de Dalt); i en segon lloc, el trencament de l'inicial pacte de progrés en abandonar el PSUC la coalició de govern per entendre que no hi havia voluntat d'abordar les qüestions fonamentals, entre elles la de l'habitatge.

DARRERS EPISODIS D'UNA LLARGA HISTÒRIA

Al ple de gener d'enguany, gràcies als vots de Convergència i Independents, l'Ajuntament rebutjà definitivament i de forma oficial la possibilitat de crear un Patronat Municipal de l'Habitatge.

El mateix mes, acaba el termini donat per la Diputació per a sol·licitar vivendes de protecció oficial amb condicions molt favorables (millors encara que les de l'anterior proposta, per tractar-se d'una promoció de la Diputació). El responsable d'urbanisme —l'alcalde— no semblà ni massa ni gens entusiasmats per la idea.

Al llarg de tot l'any, el tema del creixement del poble s'ha posat sovint damunt la taula de l'Ajuntament, donat que s'havien de perfilar els detalls del Pla d'ordenació, en fase de redacció.

Finalment, cap el mes de maig, sembla que es comença a perfilar la possibilitat de relançar la idea a rel d'una nova oferta de la Diputació (Institut Provincial de Promoció de l'Habitatge). L'oferta s'hauria de concretar en els següents termes:

- La Diputació s'encarrega dels costos i gestió de construcció.
- L'Ajuntament simplement ha de cedir un terreny urbanitzat.
- Les vivendes serien de 60 metres quadrats útils (82 metres quadrats edificats), amb un cost aproximat de 2 milions i mig i un termini de

pagament de vint anys, amb un cinc per cent d'interès. Són doncs, per dir-ho amb un exemple clar, vivendes com ara les de "ca la Teta", però molt més econòmiques, amb jardí i amb unes condicions de pagament immillorables.

Es tractaria d'ocupar zones especialment reservades per a aquest tipus de vivenda o similars, a Can Costa, Can Figueres, i als terrenys darrera la Fàbrica, fent una promoció inicial d'unes trenta cases. (A llarg termini, en les zones reservades l'oferta s'hauria anat ampliant fins arribar a unes 150-200 cases). En principi, el tema va rebre una acollida força favorable a l'Institut Provincial de Promoció de l'Habitatge, però des del mes de maig ha anat passant el temps i encara està tot per concretar. Fóra imperdonable que aquesta oferta rebés el mateix tractament que rebé la proposta del Patronat Municipal de l'Habitatge, o l'anterior oferta de la Diputació (molt similar a aquesta). Premià de Dalt no pot permetre's el luxe d'anar deixant passar ocasions com aquestes d'iniciar una veritable reconstrucció.

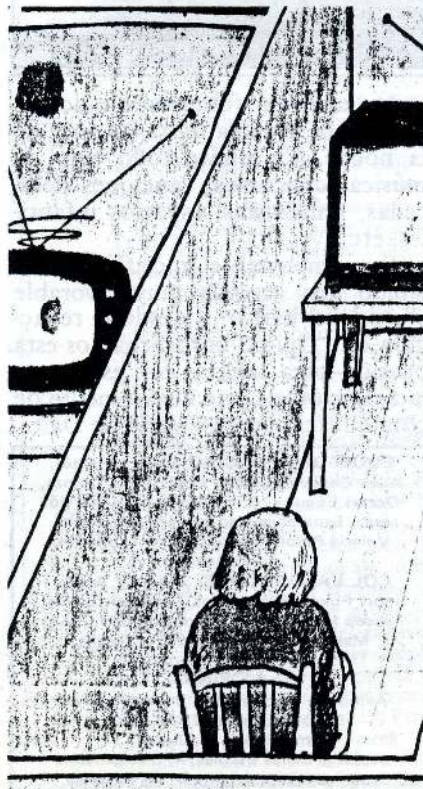
Però, i els terrenys? La negociació amb els propietaris hauria d'anar en el sentit de permetre'ls un profit econòmic del conjunt de les finques a canvi de la cessió a baix cost d'una zona de les mateixes, su-

ficient per a iniciar aquesta promoció, i respectant sempre l'entorn tradicional de les cases pairals.

Les possibilitats, doncs, hi són. Els mecanismes per a realitzar-les, també. De fet, amb aquest o d'altres noms, i amb condicions no gaire diferents de les exposades, fa molt de temps que aquest tipus de projecte s'hauria pogut tirar endavant (ja que la intervenció municipal té com a objectiu el de rebaixar els preus dels terrenys, abaratint així el cost dels habitatges). Només ha mancat una voluntat seriosa i ferma, per part de Convergència, de tirar endavant el tema. Deixem que el lector mateix indagui les causes d'aquesta manca de voluntat i restem esperançats que algun dia, aviat, aquesta actitud canviï, per a bé de tots.

Octavi Enguita i
Josep Ma. Altés.

Recordeu que el Ple de
l'Ajuntament
és el tercer divendres
de cada mes a partir de les 8
del vespre.

Aplec de Sant Mateu

El passat dia tres d'octubre es celebrà la tercera trobada de germanor a la muntanya de Sant Mateu a Premià de Dalt. Organitzada per les colles sardanistes dels pobles de la Vall de Sant Mateu. La festa es desenvolupà sota un cel bastant apagat però la gran participació de les persones que hi assistiren, prop de dues-centes cinquanta, va fer que l'acte fos un èxit; també cal ressaltar el debut de la cobla de Premià de Mar la qual està formada per nois i noies molt joves i que van interpretar dues peces de concert i una amb col·laboració de la Cobla Juvenil Marinada de Badalona. L'organització agraeix la participació de tothom que hi va anar i espera que l'any vinent es pugui fer la quarta trobada de germanor...

Jaume Cases Mas.

Ràdio en la Pixotella

Con el título de "Radio Fiesta" han salido al aire las primeras ondas de una nueva emisora de radio que, con carácter provisional, va emitiendo desde principios de octubre en Frecuencia Modulada (105 MHz), con motivo de la fiesta del Barrio de los Remedios.

Se trata de una emisora de pequeña potencia, pero que cubre perfectamente todo el barrio. Su alcance a otras zonas de Premià depende en todo caso de las condiciones atmosféricas. Sus organizadores, Antonio Caballero e Isidre Fàbregas comunicaron a esta redacción su voluntad de consolidar la experiencia si encontrarán suficiente colaboración. En principio, no obstante, su intención era la de salir al aire hasta el día 17 de este mes de octubre aproximadamente, para lo cual cuentan con la autorización municipal.

El nou pi de la Cisa ja no és tan nou

Fa gairebé tres anys es va morir el centenari i històric pi de la Cisa degut (segons es diu) a la construcció d'una torre al seu voltant.

Doncs bé, l'ajuntament per recordar l'antic pi en va comprar un altre de nou per valor de vuitanta mil pessetes a una empresa d'Argentona però amb la condició de que si el pi es morís se'n plantaria un tercer.

El nou pi es va plantar pel maig i en el mes de juliol ja era mort. Ara, s'està estudiant el per què de la seva mort i fonts arribades a la redacció diuen que en el lloc on el pi va plantat hi ha una plaga que produeix la mort a qualsevol arbre que allí s'hi planti, altres hipòtesis diuen que el pi es va plantar a deshora: En lloc de fer-ho pel novembre es va fer pel maig. El cas és que el pi s'ha mort i l'ajuntament haurà d'estudiar el cas abans de plantar-hi el tercer i espereu definitiu pi de la Cisa.

Jaume Cases Mas.

La emisora funciona desde las diez de la mañana hasta las once de la noche. Transmite todo tipo de música, concursos, canciones dedicadas, entrevistas, espacios infantiles, etc.

Esta importante iniciativa ha recibido una acogida muy favorable en todo el barrio, y desde la redacción de l'Opinió aprovechamos esta ocasión para saludar con esperanza la aparición de este nuevo medio de comunicación para Premià de Dalt.

EQUIP DE REDACCIÓ: Josep M. Altés, Alix Cadevall, Jaume Casas, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Esperança Larruy, Antonio Ortiz, Valerià Pujol, Vicenç Salazar i Ceferino Sevillano.

COL·LABORADORS: Josep M. Aroca, Jesús Fuxet, Pilar Fuxet, Salvador García, Josep M. Gutiérrez, Toni Llimona, Fina Manent, Sofia Sibís, Enric Torres, Rafel Vallbona.

L'OPINIÓ

Avinguda Girona 2 i 4. Premià de Dalt.
Dipòsit Legal B-2.438-1981
Imprimeix: La Juliana
passatge de les Escoles, 4, d'Argentona
Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.

El nostre jardí: plantes aromàtiques

El costum d'anar a muntanya a buscar plantes aromàtiques està lluny de perdre's, si bé no és una afició que entusiasmï els ciutadans, segurament perquè anar-hi vol dir perdre, o guanyar, un matí. Ara bé, aquells que no volen prescindir d'aquestes plantes, les poden cultivar en el seu jardí o terrassa. Les plantes aromàtiques que viuen més bé són la menta, la sàlvia i el romaní, amb les quals podem condimentar bons menjars tot l'any. Per a cultivar menta, es tracta d'obtenir arrels de la Menta Piperita que és la més freqüent dels jardins, i col·locar-les a 8 cms. de profunditat en un test que deixarem a l'interior per tal que tingui bona temperatura per créixer. Durant l'hivern podrem ja collir les primeres fulles. Si es planta per la primavera, farem exactament el mateix, però sense que calgui mantenir-la a l'interior. Després de l'estiu que ens haurà donat forces fulles, la tallarem arran de terra i així, a la propera temporada la tindrem més ufanosa. Les fulles caldrà tallar-les abans de florir i una vegada seques ens serviran per a fer-ne salses, i condimentar pèsols i patates.

La sàlvia i el romaní els obtindrem per llavor durant la primavera, o bé en farem esqueixos que es plantaran en llocs arenosos i ombrejats. Les fulles o branquetes es recol·lecten a l'estiu permetent les dues plantes podes periòdiques per no fer-se massa grosses. El romaní es pot utilitzar per a les carns de tota mena, mentre que la sàlvia s'empra per a embotits i formatges. Sense excloure les propietats medicinals d'ambdues plantes. El romaní, famós pel seu caràcter tonificant, vigoritzador de músculs, també s'utilitza per a millorar el funcionament de l'estómac i com a sedant dels nervis. La sol·lució de sàlvia s'usa com a gargarisme contra les afeccions del coll, angines, etc.

Enric Torres.

